

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Hvi er Herrens Ord forsvundet af hans Hus?

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Hvi er Herrens Ord forsvundet af hans Hus?", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1810_139A-txt-shoot-idm139.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

1

Hvi er Herrens Ord forsvundet af hans Hus? Dimisprædiken

af

Nik. Fred. Sev. Grundtvig, *Kandidat i Theologien.

“Οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ · δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι.”

Kiøbenhavn, 1810. Trykt hos C. Dahlén.

2

3

Til min 76aarige Fader

Præsten Johan Grundtvig.

- 1 **N**aar om Odin og om Asathor
Dunkle Sagn jeg stræber at forklare,
Naar jeg Kæmpers Liv i gamle Nord
Vil for deres Ætmænd aabenbare;
Mangen Ædling seer jeg da i Rad
Som ei vredes, om mit Skrift og Kvad
Jeg ham vover dristig at tilegne.
- 2 Hvad er Aser mod den store Gud!
Hvad er Oldtids Kæmper vel at regne
Mod de Hellige, som Kristi Bud
Følge, og hans Død sig tør tilegne?
Dog med Tvivl jeg skuer vidt i Nord,
Naar jeg tolker Kristi Guddomsord,
Hvilket Navn tør jeg vel dristig nævne?
- 3 Dog, hvem er Oldingen, som hisset staar
Paa Gravens Rand foruden Stav saa rolig?
Andægtig blotter han de hvide Haar
Og stirrer op til Himlen saa fortrolig,
Han knæler, se, han beder rørt i Sind,
Og milde Taarer rinde ned paa Kind,
Mon ogsaa han sin Frelser har fornægtet?
- 4 Det er min Fader, end paa Gravens Bred
Han takker Gud som gav ham siældne Størke
Til, mens et halvt Aarhundrede forled,
Sin Frelser at forkynde og at dyrke
Han beder for de mange Siæles Ro
Som han opfostrede i Jesu Tro
Og Bønnen smelter i en hellig Taare.
- 5 Hans Nok og Alt var Jesu Kristi Tro,
Dog blev han ei i Gerningen tilskamme,
For ham var Tro og Gerning aldrig to,

Thi Livet lyste af den indre Flamme.
O gid enhver, som spotter fræk med Tro,
Hans Idræt skued og den høie Ro,
Hvormed han Livets Aftenbøn kan holde!

6 O Fader! se, her er din yngste Søn,
Du har fuldendt og jeg skal nu begynde,
Indslut mig ømt i Hiertets stille Bøn,
At kraftelig jeg Ordet maa forkynde;
At Synd og Hovmod, som er altid nær,
Maa flygte for de gode Aanders Hær,
At ei min Id min Tunge skal beskæmme!

Med sønligt Sindelag

af

Forfatteren.

5

Fortale.

At prædike er at forkynde Folket Herrens Ord, og noget mer Upassende kan da ei være, end at prædike i et øde Rum. Ikke desmindre har den Uskik taget Overhaand, at de theologiske Kandidater holde deres Prøveprædiken i tomme Huse, kun i Overværelse af deres Dommer og stundum nogle Faa, som Bekendtskab eller Nysgerrighed dreve did. Kun tvende Kaar og begge onde har da Prædikanten; thi enten maa han kold, som det sømmer sig for de tomme Stole, oplæse sin Tale, eller han maa stande der med fremhyklet Varme og udregnede Gebærder. Gør han Hint, hvoraf kan da Dommeren vide, om han med Følelse og Kraft vil kunne forkynde Ordet i Menigheden; vælger han det Sidste, staar han ikke da som en forfængelig Gøgler paa det hellige Sted, og kan han vel nedlade sig dertil, dersom han veed og føler, hvis Ærinde det er, han skulde røgte? Vil man undskylde en saadan Uskik dermed, at ei faa Kandidater træde op med deres Prøveklud i bogstavelig Forstand, og at denne ligesaa lidt fortiente at fremstilles for en Menighed, som det var Synderen muligt at gjøre det uden Frygt og Bævelse, da maa Man vel spørge: er det 6Ret at bygge en Uskik paa den anden, eller bør ikke meget mer begge med hinanden udryddes? Ingen maa vove at træde frem for sin Dommer, før han ved Flid og Øvelse har naaet i det mindste Hælvten af den Færdighed, hans Anlæg tillade, men da bør han ogsaa stilles i en Forsamling, om hvilken han kan tro, den kom for at opbygges. Da, men ogsaa kun da kan det mærkes, om Ordet udvælder fra hans eget Hierte og om han forstaar at tale til Siælene. Jeg tør tro, at dette er saa uimodsigteligt, og Sagen selv saa vigtig, at det højærværdige theologiske Facultet intet Øieblik vil tøve med at raade Bod paa denne Uskik.

Selv skulde jeg, efter lovlig Skik, holde min Prøveprædiken, dobbelt følte jeg det upassende ved Stedet, hvor det skulde ske, men havde jeg for min egen Skyld gjort nogen Ophævelse, da var den ubehageligste Misforstand sikkerlig blevet Følgen. Jeg tog da den Beslutning, at udsige hvad jeg i ensomme Timer, naar jeg grundede paa Slægtens Trang og Ordets Forkyndelse, talte med mig selv. En saadan Prædiken, men ogsaa kun en saadan, kunde jeg holde med inderlig Varme, naar kun Een var tilstede, paa hvem jeg ønskede at virke, og min Dommer var billig nok til at føie mig. Jeg udgiver denne Prædiken, ei fordi jeg troer den er, hvad efter min Følelse ingen Prædiken bør være, et Veltalenheds *Konstværk*; men fordi den indeholder, hvad jeg ønsker at sige lydelig til alle dem, som med mig 7attraa det hellige Læreembede. Der er en Punkt, i vor Tid næsten uomgiængelig for enhver Videnskabsdyrker med nogen Aand, og Mange blive staaende paa den med selvtilfreds Sikkerhed, fordi den smigrer menneskelig Hovmod, det er den Punkt, jeg taler om, hvor man vil begribe eller forkaste og ei kende noget Tredie. Maatte kun en Eneste opvækkes til Tvivl om denne Punkts Høihed og alvorlig Grunden paa Livets store Gaader, da har jeg ei talt forgæves. Videnskaberne skulle vi, som dertil kaldtes, dyrke med helligt Alvor, thi visselig aabenbarer Guddommen sig ogsaa gennem dem, og ene af dem kan det Klædemon virkes, i hvilket Kristendommen, deri Tidens Omskiftelser undergivet, skal fremstaa fornyet. Ogsaa tør jeg haabe, at mit Liv, saalidet som min Tale, kan forføre Nogen til sværmerisk Uvirksomhed eller Ringeagt for de adskillige Veie, paa hvilke jeg glad seer Menneskeaaanden stræbe mod sit Maal og Ophav. Hvad jeg vil udsige, er kun de hellige Skribenteres og min egen fulde Overbevisning, at Siælens Hiem, hvorefter den dog saa saare længes, er utilgængeligt for al jordisk Viden, og at den kun paa Troens Vinger kan løfte sig did. Med uhyklede Taarer vil jeg besværge Ordets Tienere, ei at lede deres ubefæstede Brødre ud paa Tvivlens farlige Sti, hvor de maa lade dem staa ene, trøstesløse og forladte, fængslede til Jorden, kunne ei føre dem tilbage og ei frem til Videnskabeligheds høiere Egne, gennem hvilke dog den eneste Hiemvei er at finde! Hvad om de fortvivle, fornægte ham som skabte dem, og hans hellige Lov, eller forvildes af Sværmeriets Løgtæmænd; hvo er da den som forvoven tør sige: deres Blod komme over mit Hoved! Dog, er det ogsaa blot den Vankundige, som trænger til Kristus, have vi virkelig en Kæde i Haand som vi selv befæstede mellem Solene i den høie Hvælving? Hvo som har den, lad ham ynkes over mig! jeg bekender frit, jeg har den ei. Vor Tidsalder staar paa en Vendepunkt, maaskee en af de

største, Historien kender, det Gamle er forsvundet, det Ny vakler ustadigt, Ingen løser Fremtidens Gaade; hvor skulle vi da vel finde Hvile for Siælene, uden i det Ord, som skal bestaa, naar Himmel og Jord blande sig og Verdener sammenrulles som et Klædebon!

Valkendorfs Kollegium den 11te April 1810.

9

Man tænder ikke et Lys og sætter det under en Skeppe, men paa en Lysestage, at det kan lyse for alle dem, som ere i Huset. Saa lader ogsaa eders Lys skinne for Menneskene, at de se eders gode Gerninger og prise eders Fader, som er i Himmelen!

Math. 5 — 16, 17.

Saaledes talte Jesus fordem til sine Disple, for at lægge dem paa Hierte, at de ei frygtagtige skulde fortie den Lærdom, han havde overantvordet dem, men forkynde den frit for Menneskene til deres himmelske Faders Forherligelse. Vel var en saadan Formaning nødtørftig, thi mange vare de Grunde, hvormed Klogskaben maatte fri10ste dem til Taushed. Naar de oplode Munden til at forkynde den store Gudfrygtigheds Hemmelighed, at Gud var aabenbaret i Kød, da maatte de vente at udlees og forhaanes af den blinde, vantro Hob; naar de straffede Tidens Vanart, naar de afhyllede den selvgiorte Retfærdighed og viste den at være en kalket Grav; naar de lærte, at Guddommen ei forsones ved Bøn og Offring, men kun ved et reent Hierte og en hellig Tro; naar de saaledes nedbrøde Alt, hvorpaa Menneskene stolede, og hvormed de søgte at neddyse Samvittighedens anklagende Stemme, naar de nødte dem til at stirre ned i den Afgrund, paa hvis Rand de tumlede sig i afsindig Glæde; da vare de visse paa at hades og forfølges som Slægtens Fiender, at undvære Alt hvad Menneskene attraa paa Jord, og endelig gennem haarde Pinsler gaa til en forsmædelig Død. Hvad skulde da vel bevæge dem til at tale? hvad, uden den faste Tro, at det var Forsyndelse mod Lyset, som brændte i deres Inderste, og mod Herren som tændte det, hvis de ei lode det skinne! hvad, uden den fulde Vished, at de vare Jordens Salt, og at det vilde ligge tungt paa deres Siæle, dersom de ei af al Magt stræbte at kalde Liv 11og Sundhed tilbage i den Jord, der var nær ved at forfoles! Dog denne Tro og denne Vished boede ogsaa i dem, og ei havde Herren kaldet dem forgæves. Der han var hengangen til sin Fader, vandrede de trindt udi Landene, fulde af Sandhedens Aand, trodsede Armod og Bespottelse, Fængsel og Død, for at udbrede den Korsfæstedes hellige Lære. Ogsaa de ginge til Fa deren og deres forklarede Lærer; men deres Ord nedlagdes ei med dem i Graven, Folkenes mange Tusinder havde i Ordet erkendt en Guddomsrøst og bevarede det trolig i deres Hierte. Herrens Evangelium gik fra Slægt til Slægt, Tiderne fremrullede det med sig, og selv vi, som bygge saa høit udi Nord, vi, der fødtes mere end sytten Aarhundreder efter at de Læber blegnede, som fiernt i Østen forkyndte det glade Budskab, selv vi have annammet det af vore Fædre, og skulle gennem Børn og Børnebørn nedsende det til de sildigste Slægter. Vi skulle, men gøre vi det ogsaa? trænger Jesu hellige Navn fra den bedende Faders og Moders Læbe ind i Barnets Øre og Siæl, fremstilles og prises Frelseren i vore Forsamlinger som Guds Herligheds Glands og Jorderigs Sol? Sønderknusende er det at maatte nægte 12det, men nægtes maa det. Som en Lyd uden Værd og Betydning høre de Yngre iblandt os Jesu Navn almindelig at nævnes, ja stort maa vi kalde det, naar de kun høre det saa, naar det ei kommer til dem, svøbt i Bespottelse og Haan. Og nu vore Kirker, jeg siger vore, thi Kristi ere de ei længer, hvad høres vel der? heel ofte forfængelig Snak om alskens Smaating paa Jord, og kommer det høit, da brammende Ord og kløgtige Taler, men idel Lærdomme, som kun ere Menneskens Bud. Herrens Ord er forsvundet af hans Hus, thi naar det og lyder, er det ikke det som høres, ikke det, som udlægges og indskærpes, det maa lade sig forvende og bruge til hos den Enfoldige at styrke Menneskers Mening.

Hvorfor er det saa? hvorfor dølgde de som kaldes Kristi Tienere, det Lys han tændte? Behøve Menneskene det ei længer; have de maaske nu selv faaet Forstands oplyste Øine til at kende Retfærdigheds Vei, have de hellig Villie til at kaare den, Størke til at vandre paa den med faste Skridt, Størke mod Syndens Tillokkelse? trænge de ei mer til Guds Barmhiertighed, til Trøst i Farer, Lidelse og Død? Ei behøve vi at svare, hine, som lade deres eget isteden for Kristi 13Lys skinne i Menigheden, de klage jo selv lydelig nok over Slægtens Dorskhed og Vanart, over Menneskenes Blindhed for det Høiere, og dyriske Hang til sandselige Nydelser. Men hvorfor omgjorde de da ikke deres Lænder med hin guddommelige Sandhed, hvi gribe de ei hine himmelske Vaaben, som ene mægte at korsfæste Verden med dens Begæringer?

Vigtigt er Spørgsmaalet, vigtigt for Siælenes Ro, for deres timelige og evige Vel, og til Betragtninger herover ville vi hellige nærværende Øieblikke.

Saare forskellig er den udvortes Tilstand, hvori Ordets Tienere mel lem os befinde sig, fra hine hellige Apostles og alle deres, som forkyndte Kristendommen i de første Dage. Gennem Trang og Forfølgelse maatte de kæmpe sig frem mellem Byer og Lande, udjoges af Synagogerne og stenedes paa Torvene, ja hvo, som ihjelslog dem, mente at Guddommen tientes ved hans Idræt . Vi stande under kristen Øvrighed, som ei blot tillader men under Ed tilholder Ordets Tienere at forkynde Jesu saliggjørende Lære; de leve af Ordet, i Ro svinde deres Dage, uden Frygt kunne de træde frem i Templet og tale til 14den forsamlede Skare. Maaske har, desværre, selv dette indviklet dem saa dybt i Jordens Sysler, maaske har selv denne Ro og Sikkerhed

kølet deres Nidkærlighed for det hellige Kald, men at binde deres Tunge, at forjage Herrens Ord fra deres Læber, det kunde jo dog Saadant ikke mægte. Dog, saa adskillige end Tiderne ere, ligne de alligevel hinanden udi mange Dele. Nu, som da, udøses Haan og Latter over den, som byder Menneskene knæle i Støvet for det Navn, der er over alle Navne, ogsaa nu er Kristus en Forargelse og Daarlighed i Manges Øine, og vore Dages Vantro er saameget kaadere end hines, som den ei udspringer af anden Tro, men af Troens fulde Savn. Paa usikre og møre Støtter hviler, nu som da, de fleste Menneskers Tilfredshed med sig selv, ogsaa nu skære Mange Tænder, naar alt det Jordiske, hvorpaa de stolede, rives bort fra deres Øine, naar alle de Udflugter, hvormed de søgte at daare og søvndysse sig selv, henveires af Ordets Kraft naar de nødes til at stande med blottet Inderste for Gud og deres Frelser, randsage Hiertets Dybheder, og erkende af hvilken Aand de drives.

Sandelig, lidet maatte man kende til Menneskene, dersom man tvivlede om, at Ordet dør paa Manges Læber af Frygt for Vreden og den skingrende Latter, at Mange sige i sig selv: hvad nytter det at tale? kun svag er Ordets Magt, og ei kan det trænge gennem de tilstoppede Øren, heller maa vi tie og sukke i Stilhed, følende vor Afmagt maa vi vente til han, der har den stærke Stemme, taler igen, som han fordem talte til Fædrene ved Profeterne, og i de senere Dage ved Sønnen. Men, de Svage! de have da glemt, at talte Herren ved Profeterne, saa talte jo de, de have glemt, at er Gud og Guddommens Røst, Evighed og Menneske os noget mer end blotte Lyde, da maa og Striden for det himmelske Lys være os kærere end jordisk Rolighed, da maa vi tale, tale indtil Tungen brister og Mælet forgaar, om os end tyktes vor Stemme hendøde i den tomme Luft, om den end blev overdøvet af de Forvildedes Skrig og Latter. De have endelig glemt at Guds Ord er ei svagt som Menneskers, at det, ligt et tveegget Sværd, trænger ind til Marv og Ben, at det, som den rullende Torden, skrækker Haansmilet bort fra Spotterens Aasyn og dræber Bespottelsens Ord paa hans Læbe, de have glemt, at Talen ei nu kunde være om Kristus, dersom det ei, gennem Apostlerne og de andre Jesu Tienere, havde virket saaledes, dersom det ei havde grebet Folkene i deres Inderste og ydmyget dem for den Høieste.

Men, de hellige Mænd troede selv den Lære, de kaldtes til at forkynde. Er det og saa med Mængden af Ordets Tienere i vore Dage? Ak nei, og derfor var det især at Herrens Ord forsvandt af hans Hus, derfor er det, at Tro paa Jesus daglig mer og mer udslukkes selv hos den Enfoldige, at Kristendommen snart ei længer vil finde noget Hiem, selv i hine snevre Hytter, til hvilke den flygtede, da den udjoges af de Stores Paladser. Fordi Ordets Tienere, trods Apostelen, mene, at de kunne lægge en anden og bedre Grundvold end den, at Jesus er Kristus, derfor er det ei længer ham, som forkyndes.

Men, have vi beskuet Kristendommens Herlighed, da maa vi vel forbausede spørge: hvad var dog det, som lukte Kristi Tieneres Øie for det himmelske Lys, der i ham nedsteg til Jorden? hvad mægtede vel at nedbryde deres Tro, som daglig læste i de hellige Skrifter og kendte de forbigangne Tider, som saae hvad Kristendommen og ene den udrettede paa Jorden, som saae hvorledes den 17stadfæstede sin guddommelige Oprindelse, ved at afryste alle de Lænker og Skiul, med hvilke Mennesker vilde fængsle og tilhulle den, ved at stande frem i fornyet Glands til Slægtens Veiledning og Frelse? Ja - hvad var det vel, uden hint Uhyre, som styrtede Englene i Tidens forborgne Fødsel, hin Slægtens Arvesynd, som røvede vore første Forældre Guds Billede! Hovmod var det, og Hovmod er det som blinder Menneskenes Øie for det Guds Væsens rette Billede, der i Kristus skænkedes Jorden. Men - hvorfor yttre den sig just nu saaledes? hvi laae den i Dvale hos vore Fædre, eller vovede dog ei aabenlyst at bestorme Himmelen? Svaret er let, naar vi kende Tidernes Gang.

Tungt hvilede i Middelalderen den blinde Tro paa Mennesker med sit Jernaag over det kristne Europa. Videnskabernes Lyssglimt begyndte at adsplitte Mørket i dets Hiem, og Tiden skuede sin Nød. Da fremstod Luther, den stærke Kæmpe, hans Arm var udrustet fra det Høie med Kraft til at bryde Aaget, og han brød det; men ydmyg erkendte han sig som et Redskab i den Sammes Haand, der engang løste Verden af en større Nød, ved at skænke den sin Enbaarne; det var saa 18langt fra at han reiste Menneskekløgt et Alter paa Overtroens Grus, at han meget mere, med Apostelen, agtede sig Intet at vide uden Jesum, den Korsfæstede. Dog, den prøvende og opløsende Evne i Menneskesjælen var vaagnet, faa ere de store Mænd, som kunne forene barnlig Tro med udviklet Forstand og udbredt Kundskab, Mængden som æder af Kundskabstræets Frugt, forføres af den fristende Slange til at tro sig Gud lig, og saaledes skete det, at Lutherdommen, hvis Særegne det i Stifteren var og stedse skulde være, at løfte den hellige Skrift høit over al menneskelig Myndighed, at selv den maatte føde Ringeagt for det Hellige. Ved hvert Skridt Menneskeaanden gjorde til en lysere Erkendelse af Tingene trindt os, af Naturen og dens Love, og af sin egen Virkemaade, troede den sig stedse mere beføiet til at være klog over det, som skrevet staar. Dristigere og dristigere mente den tilsidst, ved Betragtninger over sig selv og det Endelige, at kunne fastsætte de Love, hvorefter Guddommen maatte virke, og forvoven bortkastede den nu Alt, som ei vilde stemme med disse Begreber. Sit eget ubegribelige Slægtskab med Guddommen kunde den ei nægte, den aandelige Høide, paa hvil19ken Enkelte stode og staa over Millioner af deres Brødre, maatte den erkende, skønt ogsaa det var ubegribeligt, men dog paastod den i sin Hovmods Rus, at intet Væsen, inderligere forenet med Guddommen end den følte sig, kunde fremstaa paa Jorden. Paulus spurgte fordem: hvem farer op til Himmelen at nedhente Kristus? Det mente Tidens Kloge at kunne gøre, anden Gang maatte han blive Menneske, ei som i Tidens Fylde for at frelse Slægten, men for at dømmes af Mennesker. Hvad Enhver mente selv at have kunnet opfinde, det erklæredes for Sandhed, men det Eneste som gjorde Kristendommen nødvendig, den guddommelige Stadfæstelse paa

Menneskets uviste Haab, paa Naade for den Angergivne, Trøst og Størkelse for den Bedrøvede og Lidende, det erklæredes for Dig, eller var det vel Andet, Man mente, naar Man kaldte den Lemping efter Menneskets Fatteevne i den umyndige Alder ! Saaledes døde Troen og med den Forkyndelsen, Man vedblev at kalde Jesus den Største, som fødtes af Qvinder, men ei stort anderledes end Stridsmændene forud kaldte ham Jødekonige , thi selv de Ringeste mente jo at kunne forbedre hans Lære.

20Behøve vi vel at undersøge, om Dette er sørgeligt eller ei? Se vi ikke hvorledes Egennyttens Uhyre omsnoer Menneskeheden og fortærer dens ædleste Safter, hvorledes Menneskene, nu da Himlen er blevet dem et Intet, stræbe at rodfæste sig i Jorden? se vi ikke, hvorledes de Arme, som ei mere have nogen Glæde i Gud, søge den paa tusinde Veie og finde dog ingen, som kan stille deres Længsel, hvorledes de, for at glemme den og sig selv, daglig beruse sig i Giften, som opæder deres Siæle! O! kan end ikke dette Syn drive os til at skatte den himmelske Urt, som forud var Siælens og Hiertets Lægedom, da lader os gange ind i de Kristnes Forsamlinger, og høre hvad det er, som skal være stærkere end Herrens Ord! lader os dømmе, om disse enkelte Dyder og Laster, udtværede i Sprogets Vand, kunne stille Siælens Tørst, om disse opløsende Betragtninger over Livets Sysler og disse Klogskabens Raad kunne gribe Mennesket i hans Inderste, virke Afsky for Synden og opvarme Hiertet til hellig Idræt! Lader os dømmе, om Selvfornægtelse, og Kærlighed til Gud kan opvokse af den samme Jord, som føder den lokkende Synd! Dog – vi behøve ei at dømmе, lader os blot fæste Øiet paa 21Tilhørernes Aasyn, thi der stander Dommen at læse! Ei se vi der den glødende Andagt, som vidner om Siælens Opløftelse, ei er Hiertets Taarekilde opladt ved den dybe Følelse af Siælens Nød; ligegyldige eller opmærksomme, men altid kolde, staa de der, medens Tanken sover eller løber rundt paa Jord, kolde udgange de af Herrens Tempel, og vide ei hvor de vare, thi rørtes de endog ved Beskrivelsen af jordisk Nød, Lidelse og Kummer, hastig tørredes dog den lette Taare, den døde hvor den fødtes, i Øiet. Kun hist og her, stedse siældnere, se vi en hellig Taare bæve i den graahærdede Oldings Øie, men den kvæger ei vor Siæl, den brænder som Ild, thi den rinder af inderlig Bedrøvelse over, at den Gamle ei mer kan finde sin Gud og Frelser der, hvor han forhen aldrig søgte dem forgæves, den rinder over, at han istedenfor de hellige Toner, som hans Siæl forstod, fordi de kom fra alle Aanders Fader og Forløser, nu maa høre fremmede Lyde, som han ikke fatter, eller som forstyrre og udslukke hans Andagt. O! forstod kun Taleren dette Taarens tause Sprog, kunde han stirre ind i det beklemte Hierte, hvorfra den og de bange Suk opstege, han vilde grue for sig selv, 22grue for sin Idræt, hensvømmende i Angers Taarestrøm vilde han love sin Gud aldrig mer at vanhellige hans Hus med menneskelig Klogskabs overtalende Ord.

Brødre i Kristo! hører og mærker hvad Herren forud sagde: nødvendigt er det, at Forargelsen maa komme, men ve Ham, ved hvem den kommer! bedre var det for ham, at han var sjunken ned til Havets Bund, end at han skulde forarge en af disse Smaa. Dele vi derfor vor Tidsalders Ringeagt og Blindhed for det himmelske Lys, o, da lader os dog ei være forvovne og skamløse nok til at optræde som Kristendommens Tolke og besmitte det hellige Sted! Lader os dog ei sanke gloende Kul paa vort Hoved, ved at røve vore Brødre det, hvis Savn dog sikkerligen ogsaa vi maa stundom føle dybt, den faste og stadige Tro paa Gud og hans Enbaarne, der opløder Hiertet til al god Gernings Øvelse, og trøster det i Modgangs haarde Time! Vov det ei, du Unge, opblæst af daarlig Hovmod og Tillid til din egen Visdom! kan du ei ydmyges og beskæmmes ved at se, at hvad du agter for saa let, ved Menneskekløgt at løse Tilværelsens Gaade og afhielpes Slægtens Trang, er det Samme, hvorpaa Oldtidens Herligste arbejdede forgæves; o saa bæv dog tilbage for den rystende Sandhed, at den Bedrøvedes Suk og den Trøsteløses Jammer, den Fortvivledes Skrig og den Døendes Angest vil komme over Dig, vil anklage dig for den Almægtiges Trone, og du, du skal da skiælvende raabe: falder over mig, skiuler mig I Høie, og I Bierge, for den retfærdige Dommer! – Ere vi derimod selv Kristne, føle vi os gennemtrængte af den Overbevisning, at Jesu Kristi hellige Lære, udsprunget af en høiere Rod, ene mægter at neddæmpe Forstandens ængstende Tvivl, trøste det kummerfulde Hierte, og lede Mennesket stadig gennem Fristelse og Genvordighed paa Retfærdigheds og Helligheds trange Sti; o, da lader os ei mismodige spørge: hvem troer vort Ord? men tillidsfulde udbryde med Apostelen: Troen kommer af Hørelsen, og Guds Ord er det som skal høres! Lader os mandigen svinge dette Ordets kraftige Sværd mod Synd og mod Vantro, uden at agte paa Tidens letsindige Spot, uden at frygte for deres Medynk, som tro sig at være kloge! Lader os med den Følelse, som kan gennemgløde Hierterne, forkynde Folket det trøstende Evangelium, og selv stirrende mod Himlen, hvortil Herren op24foer, stræbe at vinde Borgere for hans Naades Rige!

Da skal den Gud, i hvem vi leve og røres og ere, styrke os til vor Gerning med sin hellige Aand, og Han som begyndte det gode Værk i os, skal fuldende det indtil Jesu Kristi Dag. Det ske, o Gud! Amen.